

חברות וחברים,

שמי עלי סלאחה, נולדתי וגדלתי בבית ג'ן. נשוי לתייסיר, אב לחמישה וסב לשלושה.

אני חבר מרצ 45 שנים.

מרצ היא הבית שלי כי זו המפלגה היחידה שמייצגת שיוויון, שלום, ודמוקרטיה לכולן ולכולם.

בפריימריז האחרונים בחרתי להתמודד לרשימת מרצ, וזכיתי לאמון יוצא דופן של אלפי חברי מרצ ונבחרתי למקום החמישי ברשימת מרצ.

האמון שלכן/ם הוא פיקדון יקר ערך עבורי. בזכות האמון של חברות וחברי מרצ הובלתי את מרצ להישג חסר תקדים במגזר הערבי בכלל, ובעדה הדרוזית בפרט.

העדה הדרוזית נתנה את אמונה במרצ, וקיבלנו כ-10,000 קולות מהדרוזים, המפלגה השנייה בגודלה בעדה הדרוזית!

אני מאמין שדווקא עכשיו תפקידנו לכתוב ביחד אמנה ישראלית חדשה - אמנה של שיוויון, של ערבות חברתית ולאומית כין כל אזרחיה ותושבי המדינה, אמנה של שלום וחתיירה להסדר קבע עם שכנינו.

אני איש חינוך מעל 40 שנה, ומשנת 2000 מנהל בית הספר המקיף בית ג'ן, עד לאחרונה.

עם כניסתי לתפקיד מנהל בית הספר עמדו לפני שתי ברירות - לעשות עוד מאותו הדבר, או לשנות את המשוואה לגמרי.

תוך עשור זינק התיכון מ-13% בגרות בשנת 2000 לראש דירוג הזכאות לבגרות עם 100% בגרות על אף הדירוג הסוציו-אקונומי הנמוך של הכפר ועל אף ריחוקו של הכפר ממרכז הארץ.

הבנתי שכמנהל אני חייב להציב סטנדרט חינוכי וחברתי שיאפשר לכל תלמידי ותלמיד לעלות ולהצליח.

האמנתי שחברה בריאה חייבת לחזק את החלשים, לתת בוסט לבינוניים ולשמר את כישרונם והצלחתם של החזקים.

מדינת ישראל צריכה להפסיק להתנהל על פי גישת השוק, ולהתחיל לתכנן חברה שמתקיימת בה ערבות לכל אזרחיה.

חברה שבה ישובים עניים מתקיימים בדוחק עשרות שנים עם חשב מלווה, בעוד ערים וישובים עשירים זוכים לפטורים נאים על מנת להמשיך ולפרוח.

מדינה בה אזרח שאיננו יהודי לא מרגיש סוג ב', ובה חייל לא יהודי לא מרגיש שכיר רחב במדינה לא שלו.

לאחר חקיקת חוק הלאום, לא יכולתי לישון בשקט. הרגשתי שלקחו לי את המדינה לה הקדשתי את כל חיי.

גרוע מכך, הפקיעו מאלפי תלמידי, שחינכתי לאהבת הזולת ולחתיירה מתמדת להצלחה, את התחושה שהם חופשיים במדינתם.

על מנת שנוכל להמשיך את התנופה האדירה שקיבלנו בציבור הדרוזי, ולצאת יחד למערכה נגד חוק הלאום בעד שיוויון אזרחי אמיתי בישראל - אני מבקש את תמיכתכן/ם בצמרת החמישייה הראשונה.